

ΤΖΩΡΤΖΗ ΚΩΣΤΗ (1870 - 1959)

ΟΙ ΣΕΡΕΝΑΤΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ — Τενόρος
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ — Βαρύτονος

Μαντολινάτα — Διεύθυνση
ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ

Οι Φίλοι του «Μουσείου Σολωμού και επιφανών Ζακυνθίων»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ

ΤΖΩΡΤΖΗ ΚΩΣΤΗ — ΟΙ ΣΕΡΕΝΑΤΕΣ

ΟΨΗ Α'

1. Γλυκοχαράζει (Αγνώστου)
2. Ξύπνα και κοίτα τ' ουρανού (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)
3. Σήκω γλυκειά παρθένα μου (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)
4. Στρέφω ψηλά στον ουρανό (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)

ΟΨΗ Β'

1. Για σε σπληρό κοράσι μου (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)
2. Ήθελα φως μου όνειρα (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)
3. Ξύπνα πλάσμα ουράνιο (Δημητρίου Πελεκάση)
4. Ουράνιο πλάσμα (Δημητρίου Πελεκάση)
5. Μέσα στα βόθρα της καρδιάς (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)

ΟΨΗ Γ'

1. Πως μπορώ χωρίς εσένα (Δημητρίου Πελεκάση)
2. Αχ, αυτά τα ωραία σου μάτια (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)
3. Στα φύλλα σου ανεμώνη μου (Δημητρίου Πελεκάση)
4. Πριν εις τη γη ο δυστυχής (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)

ΟΨΗ Δ'

1. Διαβαίνει η νύχτα ολόχαρη (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)
2. Κόκκινα είν' τα μάγουλά σου (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)
3. Τώρα μαριδιά σου ο δυστυχός (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)
4. Σαν έρθεις εις το μνήμα μου (Ιωάννη Τσιλιμίτζρα)

Ενορχήστρωση, διδασκαλία, διεύθυνση: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ

Σολίστ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ — Τενόρος,
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ — Βαρίτονος

Μαντολίνατα: Πέτη Παρέντη, Έλσα Παρίσογλου, Σπύρος Θεοτοκάτος, Γιώργος Ζιάκας,
Ανδρέας Σαλίβερος (μαντολίνα), Φώτης Λαπιώτης, Σπύρος Γονατάς (κιθάρες).

Μουσική προετοιμασία: Ερμιόνη Νάστου, Κυριάκος Συναϊώτης

Ηχογράφιση Δίσκων: Στούντιο ACTIV (ηχολήπτης Βασίλης Σκούρας)

Παραγωγή Δίσκων: «ΦΑΜΠΕΛΣΑΟΥΝΤ» Α.Ε.

Εξοφύλλο-Μακέτα: COSMOSWARE, Αμαρυλλίδος 31, Αγ. Παρασκευή, τηλ.: 63.80.408

Πίνακας εξοφύλλου: Άποψη της Ζακύνθου, Υδατογραφία Joseph Schranz (19ος αιώνας). Από τη συλλογή Richard Sargint

Παραγωγή: Οι Φίλοι του «Μουσείου Σολωμού και επιφανών Ζακυνθίων»

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ — ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Οι Φίλοι του Μουσείου Σολωμού και επιφανών Ζακυνθίων ευχαριστούν θερμά, για την αφιλοκερδή προσφορά τους: Τον μαέστρο ΔΙΟΝΥΣΗ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟ που ενορχήστρωσε, δίδαξε και διεύθυνε τις Σερενάτες Κωστή και τον σολίστ της ΕΑΣ, ΒΑΣΙΛΗ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ που ερμήνευσε τα μέρη του βαριτόνου. Οι κ.κ. Αποστολάτος και Κουντούρης ζομίσανε το μήνυμα ότι υπάρχουν ακόμα, Επτανήσιοι καλλιτέχνες για τους οποίους η Επτάνησος και η Τέχνη, αποτελούν αξίες υπέρτατες.

Οι Φίλοι του Μουσείου Σολωμού και επιφανών Ζακυνθίων, τέλος, ευχαριστούν την εταιρία «ΦΑΜΠΕΛΣΑΟΥΝΤ Α.Ε.» που τους αντιμετώπισε με ιδιαιτερότητα σαν πολιτιστικό Σωματείο.

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΤΑΛΑΝΤΑ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ & ΕΛΕΝΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, ΛΙΑΝ Α. ΚΑΡΡΕΡ,
ΜΑΡΛΕΝ Δ. ΚΑΡΡΕΡ, ΛΙΑΝ ΚΑΤΣΟΥΡΑΚΗ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΨΑΣΚΗΣ, ΤΑΣΗΣ ΚΟΥΜΑΝΗΣ,
ΛΑΡΗΣ & ΛΕΝΑ ΚΡΙΕΖΗ, ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ, ΝΙΚΟΣ & ΛΙΑ ΛΟΥΝΤΖΗ, ΜΑΡΙΑ Α.
ΛΟΥΝΤΖΗ, ΧΡΙΣΤΙΝΑ Α. ΛΟΥΝΤΖΗ, ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ & ΜΕΡΟΠΗ ΜΕΡΚΑΤΗ, ΜΑΡΙΑ Δ. ΜΕΡΚΑΤΗ,
ΛΕΝΑ Δ. ΜΕΡΚΑΤΗ, ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΛΕΒΑΝΙΔΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ & ΜΠΑΜΠΑ ΜΠΟΥΝΤΗ, JOHN
McTAGGART, ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΝΑΣ, ΚΩΣΤΑΣ & ΖΩΗ ΣΚΑΜΝΑΚΗ,
ΙΟΥΛΙΑ ΣΤΑΘΑΤΟΥ-ΜΕΡΚΑΤΗ, ΡΟΖΑ ΦΛΑΜΠΟΥΡΙΑΡΗ-ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΥΣΣΑΣ

ΤΖΩΡΤΖΗΣ ΚΩΣΤΗΣ (1870-1959)

Αν η ψυχή του Τζωρτζή Κωστή μας παρακολουθούσε, δε δίνω εγγύηση πως θα επικροτούσε τα καμώματά μας. Γιατί στην περίπτωση του, αντιμετωπιζόμαστε το στανιότατο φαινόμενο ενός καλλιτέχνη που απαντήθηκε τον εαυτό του και το έργο του! Απόλυτα!

Αλλ' ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ο Τζωρτζής Κωστής γεννήθηκε στη Ζάκυνθο το 1870¹. Είναι μια εποχή χαλάρωσης και κειριού. Πριν λίγα χρόνια, η πολυπόθητη ένωση με την Ελλάδα σφάρισε, για τους Επαναστάτες, τρία τέταρτα του αιώνα πολέμων, αγώνων και ξένων κατοχών που διαδεχόταν η μια την άλλη σα γαϊτανάκι. Αλλά και στα απλάχνα της κοινωνίας, ατελειώθειροση! Τέχνη σε προνόμια, ταξικούς φρασμούς και γάτα. Ζήτω ο στίχος, ο έρωτας, η κόρδα της καθάρας και η ζακανθή νύχτα. Ζήτω το μελόδραμα, οι ποιμαντόνες, η Μπενέθ και οι σερενάτες του Γιάννη του Τσακασιάνου... «Ενας κόσμος», καθώς έγραφε ο Διονύσιος Ρώμας, «που είχε καιρό, τόσο πολύ καιρό! Για σερενάδες μ' ολόκληρα πιάνια φορτωμένα σε κάρα, για έρωτες που κρατούσαν χρόνια και μάντιες δουλιαμένες από μήνες»².

Ο Σπύρος Μοτσαένιος, στο σύγγραμά του *Νεοελληνική Μουσική*, αναφέρει ότι: «Κατ' εακίτην την εποχὴν ἐπέστρεφεν εἰς Ζάκυνθον, μετὰ μαζράν ἀπουσιᾶν εἰς Αθήνας, ὁ Ζακυνθῆος βαρῆπνος Σπυρίδων Γαῖτας, τὸν ὁποῖον αἱ μονωδία εἰμῖαν ἀλησμόνητοι εἰς τὴν νήσον. Περὶ αὐτὸν συνεσπειρώθη ὁμάς καλλιτεχνῶν, γενομένη ἀργότερον γνωστὴ ὡς *Μεγάλη παρέα*, ἀποτελουμένη ἐκ γνωστῶν τραγουδιστῶν καὶ ἐπτελεστῶν τοῦ μανδολίνου καὶ καθάρας, καθὼς τῶν: Ἀνδρέα Χριστάκη, Παύλου Χριστάκη, Διονυσίου Κουτουσιᾶνη, Μίμη Παπαγιώργη, Αἰμοστούλη Ραβάνη, Διονυσίου Νεροῦλη, Βιτόριου Ριζώτου, τοῦ μονωδικοῦ τῆς εποχῆς ἐκεῖνης δραματικοῦ τενόρου Μίμη Ψαράκη κ.α. Ἀπὸ τοῦ καλὸν ὁμῶς τοῦτο συγγρότημα ἀπουσίαζεν ὁ ἱκανὸς πρὸς διδασκαλίαν μουσικοδιδάσκαλος, διὰ να τὸ οργανώσῃ καὶ τὸ κατευθῆναι. Οὗτος λοιπὸν εὐρέθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου Κωστή»³.

Ο Κωστής ήτανε ραφής. Μουσική, μαντολίνο,

καθάρα αλλά και θεωρητικά δίδάχτριε από τους αρχιμουσικούς της μπάντας Francesco Nicolini και Ιωάννη Πύλικα. Αργότερα, άρχισε να τονίζει τραγούδια που κατακτιήσανε το αυτί και τις καρδιές των Ζακανθινῶν μερικά του πανελλήνιου.

Ο Τζωρτζής Κωστής σφρανήθηκε από τις ετηνεακές μούσες του γιατροῦ Γιάννη Τουλιμίγκρα (1872-1947) και του σπουδαίου ζωγράφου Μίμη Πελεκάση (1881-1973). Μούσες εμενευομένες από ερωτισμό και ρομαντισμό, με τάση πρὸς γυναικαίες μορφές ἀποστασιαστές· σχεδὸν ἰδανικές.

Άς μη νομιστεῖ ὁμῶς, ὅτι οἱ δύο ποιητές ζούσανε στους ἰσάιους κάποιου, ὄψμιου, *παράσχιου* ρομαντισμοῦ. Ὄχι, χαρτωμένοι ἦτανε Τζαντιῶτες μαντοιαδοὐροι καὶ καρδιοκατακτητές, που, σὸν το διπρόσωπο ἱανὸ, βρίζανε μάσκα δειτέρα στη σάτρα! Ο γῆης Τουλιμίγκρας μάλοισα, ἔγνε καὶ ἡρώας μιθοστορήματος ἀφού σὴν ἀθηναικὴ *Ακρόπολη*, τὸ 1912, δημοσιεύτησαν οἱ ἐρωτες καὶ τελικὰ ὁ γάμος του με τὴν πριγκίπισσα Λουίζα Βίβες, ἀνεψιὰ τοῦ ἀρχιδούκα Λουδοβίκου Σαλβατόρ.

Ο Νικόλαος Γρυπάρης, τὸ 1939, σὸν περιοδικὸ *Νεοελληνικά Γράματα*, κατέγραψε πιζάντιες πληροφορίες γιὰ τὸ φιλόλογο κῆλο τῆς Ζακύνθου γάρο σὸ 1900. Πρόκειται γιὰ τὸν κῆλο ὅπου πρωτοστατούσαν ὁ σοφ Γιέργος καὶ ὁ σοφ Μίμης, μαζὶ με τὸν Ἀνδρέα Μαριζώκη, τὸν Μαρίνο Σιγούρο, τὸν Διονύσιο Δάση, τὸν Λεωνίδα Ζῶη, τὸν Ἀνδρέα Αβούρη καὶ τόσοις σταντικοῖς ἄλλοις. Τόσοι συνάντησης: τὸ Λομπαρδιανὸ καζίνο, τὰ σπεταριαῖα⁴ Πελεκάση καὶ Μάργαρη καὶ τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Παρασκευὰ πλάι σὸν Μόντε⁵. Πολιτισμῶς, ἀφροὶ τρόποι, σιζητήσιες σοβαρές γάρο ἀπὸ τὰ ἐλληνικά καὶ τὰ ευρωπαϊκὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ μάντιες⁶, πειράγματα, χολιάσματα καὶ στανμυλοπικτοῖ νταβάζες⁷ καὶ φυσικά ἐπιγράμματα!

Δεκάδες, εκατοντάδες, *καπὰ* σατρικά ἐπιγράμματα...

Τὸ ἐπιγράμμα, εἶδος καὶ ἀπὸ ζακινθὴν ἰμοναδικὸ, ἀποτελοῦσε ὄπλο πολεμικῆς προφορικῆς, καθὼς δε δημοσιεύονταν ἀλλὰ κινλοφοροῦσε ἀπὸ στόμα σὸ στόμα.

Ἰδοῦ ἓνα παράδειγμα. Ο ποιητῆς τοῦ *Αγίου τῆς Συγγράμης* Ἀνδρέας Μαριζώκης, πὸν ἦτανε μιγιάραχος καὶ εἶχε τρομερὴ ἰδέα γιὰ τὸν εαυτὸ του, πειράχτριε γιὰτὸ, ὁ πραγματικὰ σπουδαῖος ποιητῆς, Μάρτσης Σιγούρος ὁ κάποιου τὸν ἐπίγραμμα, τὸν ἀποκάλεσε... *συνάδελφο*. Σοχαδασμῶνος σάφαρισε τότε ἓνα, εαφραστοῖ τῆς σφαδάς του, ἐπίγραμμα καὶ τὸ ἐκτόξευσε σὸν ἀφῆρα τοῦ Τζάντε. Ἀφῆρα τὸ ἀπόγειμα σὸν περιπάτο, ἀφού τὸ ἔξερε πια ὁ μῶσος πλατιφόρος, ἔφτασε καὶ σ' ἁυτὰ τὸν *Μηδηνὸ* ὅπως, ὁ ολύμπιος Μαριζώκης, βάφτισε τὸν κεραινὸπλήρη Σιγούρο:

*«Τὸ ἐπίγραμμα ἐφῆς τοῦ Μηδηνὸ ἦταν τὸ πιο πιαρό τὸν
δεν ἔλιζα να φτάσει ἐκαί:
με λέει συνάδελφὸ του!»*

Ἡ ἀπάντηση κινλοφόρησε σὸν Λομπαρδιανὸ καζίνο⁸ τὸ ἐπόμενο μεσημέρι. Ὄχι ἀπὸ τὸν ἰδῖο τὸ Σιγούρο, πὸν κρατούσε ἐπιτήρης μοτζοντοῦρο⁹, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σοφ Γιάργο τὸν Τουλιμίγκρα, τὸν γιατρὸ, πὸν σμπαραρήσε τὸν ἐριπλήρη βάρδο με ἐπιγράμματα ντουμπλιέ¹⁰.

Τὸ πρῶτο: «AMHXANIA»

«Τόσα ἐργάμια εἰνὸ γιὰ σῆνα,
ἀπὸ ζῶντας σὸν εἶχει πλέξει,
πὸν δε θὰ βρούμε να ποῖμε
σὴν θενή σου καμὰ λέξη.»

Τὸ δεύτερο: «ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ»
«Ἐνθάδε κείτῃ ἐκαὶς ὁ ποιητῆς
πὸν δίχως κομοδιές ποτέ να φτάσει
ἐμπόρσε με μούσα σφαρη
να κάμει ὄλον τὸν κόσμο να γέλασει.»

Ἄυτὸς ἦτανε, σὸν ἕμπα τοῦ αἰῶνα μας, ὁ κωνικῶς περιγίρος τῶν στίχων καὶ τῆς μουσικῆς τῆς ἐκδοσης αὐτῆς. Ρομαντισμῶς καὶ σάτρα, ἐρωτες καὶ μάντιες, ὄπρα¹¹, σμπάρα καὶ μπουμποφανίες¹² σὸς εαλόγις, ἑλιγιάς παφθῆνες ολόξανθες¹³ πῖσω ἀπὸ τσακασιμένες τζελουζιές¹⁴, τὰ νεροφραγομένα σκαλοπάτια τῆς *Παλιάς Βρύσης*¹⁵ καὶ τὰ φοῖτα τοῦ κότερου τοῦ ἀρχιδούκα Σαλβατόρ σὸν λιμάνι με τὴν πανέμορφη πριγκίπισσα Λουίζα Βίβες¹⁶. Καὶ φυσικά, οἱ σερενάτες τοῦ Τζωρτζῆσῃ τοῦ Κωστή, πὸν οἱ πρεμιέρες τὸς προβαρίζοτανε μήνες καὶ μετὰ κοιφεντιαζόταν ἄλλοις τόσοις μήνες καὶ πὸν λαβαῖναιε χοῖρα μεσοστρατις, κάτω ἀπὸ τὰ παρῆσχιε μῆας σφαρίας, ἀλλὰ με υπῆρατη ἀποδέχτρια νύφῃ τῆς ζακινθὴν πσῆλη!

Ἡ *Μεγάλη παρέα* καὶ ὁ Τζωρτζής Κωστής κινριολεκτικὰ σημαδεύανε τὴν κωνικοναὶ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ τῆς Ζακύνθου. Παῖρνοντας τὴ σαυτάλη ἀπὸ τὰ χῆρα τοῦ Γιάννη Τσακασιάνου, σνεχισανε τὴ λαίπει μουσικὴ παράδοση, δηλαδὴ τὴν ἰδιότυπη διαλεκτικὴ τῆς ζακινθὴν καρδιάς με τὸ στίχο, τὴ μουσικὴ, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἰνὸνα νύχτα.

«Ἡ προσπάθεια Κωστή», ἐπανέχτριε ὁ μουσικολόγος Σπύρος Μοτσαένιος, «συνέβαλε εἰς τὴν γένεσιν ἀξιολόγου μουσικῆς κινήσεως μετὰ τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι ἠμιλόνοιο δια τὸν μανδολίνου

καὶ τῆς καθάρας εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὅσο τὸ δυνατὸν ὀρθότερας ἐμφηναίας»¹⁷.

Καὶ θε πρέπει να προσθέσω ὅτι ἡ ὄμιλλα αὐτὴ ἔφερε γρήγορα ἀξίους καρπούς, δηλαδὴ μια νεότερη γενιὰ λαϊκῶν καλλιτεχνῶν, φιλόδοξων καὶ ἀξίων να παραλάβουε, με τὸν καιρὸ, τὴ σαυτάλη τοῦ ποιητῆ τοῦ *Σπουρητιῶν*¹⁸ ἀπὸ τὰ χῆρα τοῦ Κωστή καὶ τῆς *Μεγάλης παρέας*. Ἡ νῆα φουρνιὰ μῆτε πανηγυρικὰ σὸν ζακινθὴν καλλιτεχνικὸν προσηῖο τὴν Πρωτοσχονιά τοῦ 1905, προτοφάλλοντας τὰ κάλαντα τοῦ δικοῦ τῆς ἀρχηροῦ, Διονυσίου Κατοῖγαλου¹⁹. Μερικά ὀνόματα: Σπύρος Μπάσιος ἢ *Μοροῦλιας*, Ἀνδρέας Χριστάκης, Διονύσιος Ντάριος, Σπύρος Γκιουνοτόρης, Μίμηρας καὶ ὁ —κατὰ τὸν Μοτσαένιο καὶ κατὰ τὸς πάλιοτεροις— «γλαυτάτος τραγουδιστής» Ἀνδρέας Χιώνης.

Ὁμῶς ὀρόσχιμο τὸ 1912!

Ἰσχυροὶ σεισμοὶ σινταραζόνονε τὸ Ζάντε —τὴ ἐπέληξῃ!— με μεγαλύτερη ζημιὰ, καθὼς ἀναφέρει ὁ Διονύσιος Ρώμας, τὴν ψυχικὴ κατάρρευση καὶ τὴ θρησκοληπία τοῦ Τζωρτζῆ τοῦ Κωστή! Ὁ συνθῆης πίστεφε πὸς ὁ Θεὸς σειμοκωνινοῖσε τὸς Ζακινθινούς, γιὰ να τὸς τιμοκῆσει πὸν ξεμυκαλίστριε με τὰ τραγούδια τοῦ καὶ με τὸν τσακινῶν τρόπο τῆς ζωῆς τοῦ. Ἡ ἀντιδρασῃ τοῦ ἦταν ἀπόλυτη καὶ δραματικὴ! Ὄχι μόνον ἀνιστολὴ κάθε δημιοργίας, ἀλλὰ καὶ ἀπάρνηση τοῦ παρελθόντος ἔργου.

Σας ἐπιφύλασσο ἐδῶ, κατὶ καπὸ. Εἶναι ἓνα ἀπόσπασμα γράμματος τοῦ Κωστή πρὸς τὸν Ρώμα, με χρονολογία 22.4.1936.

«Πρὸ ἐκσοσεταιίας καὶ πλέον ἐργατέλειρα τὰ τραγούδια, μανδολῖνα καὶ καθάρας καὶ ἐπεδῆθην μόνον εἰς τὰ ἐκληρωσιατικά ζητήματα. Σνεπλὸς ὄλα τὰ τεμάχια πὸν εἶχα τονοῖα τὰ ἐχάρισα εἰς διαφόρους φίλους. Ἐπόληρα ἐπίσης καὶ τὰ ὄργανά μου μανδολῖνο καὶ καθάρα δια να ηρηγῆσω ριζικῶς ἀπὸ τὴν μεγάλη φροντίδα τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου. Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, κάμει Ρώμα, ἡ μνήμη μου δι' ἁυτὰ τὰ ζητήματα εἶναι τελείως νεκρά. Μη σας κάμει κασῆν αἰσθησῆν τὸ τοῦτοσν διῶτι εἶσι γρηζόνον τὰ χρόνια»²⁰.

Τὴ ἀπογοιήτειση καὶ τὴ χῆρα γιὰ τὴ Ζακύνθο καὶ τὸς Ζακινθινούς! Τὰ τραγούδια πὸν, τὰ τελευταῖα σαράντα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ, θα μοτοροῖσε να εἶχε συνθῆσει ὁ Κωστής, θὰ ἴταν ἀπὸ

